

ΠΕΡΙΜΕΝΩ ΜΕΧΡΙ να κοιτάξουν όλα τα κορίτσια τη λίστα στην πόρτα πριν την πλησιάσω. Τα πόδια μου είναι σαν από πέτρα. Αλλά τα πιέζω να σπρώξουν ένα ένα τα δήματα. Τόσο δρόμο έκανα μέχρι τη Νέα Υόρκη. Εδώ θα κολλήσω; Είναι κι άλλα κορίτσια σαν εμένα, στην αναμονή. Το βλέπω πως δεν τα έχουν πάει καλά. Τα πρόσωπά τους είναι σκυθρωπά, κατεδρασμένα, σαν το λιωμένο χαρτί που το παρασέρνει το νερό.

Τα ονόματα είναι γραμμένα με μικρά, ευανάγνωστα γράμματα. Νιώθω τους χτύπους της καρδιάς μου έναν έναν καθώς πλησιάζω το βλέμμα μου μήπως δω το όνομά μου στη λίστα. Αλλά δεν είναι εκεί.

Κοιτάζω ξανά, παίρνω απ' την αρχή τα ονόματα μήπως κάτι μου ξεφύγε. Βλέπω γραμμένη την Άντρια, και παρακάτω τις απαίσιες λέξεις Αν-Λι Ράιντερ, αλλά Κέισι Κούνι πουθενά. Το πάτωμα κάτω από τα πόδια μου σαν να ανοίγει να με καταπιεί, και τα πάντα απομακρύνονται από το οπτικό μου πεδίο στριφογυρίζοντας.

Αγκιστρώνω καλά τα πόδια μου στο πάτωμα, και όλα επι-

στρέφουν στη θέση τους. Όχι, δεν είναι δίκαιο. Εγώ γεννήθηκα για να χορεύω. Δε θα αφήσω κανέναν να με εμποδίσει, δεν υπάρχει περίπτωση να τους αφήσω να με χαλάσουν. Ένα δάκρυ στάζει στη μύτη του παπουτσιού μου. Το στέλνω από κει που 'ρθε.

Μια οργή που μου τσουρουφλίζει τα σωθικά φουντώνει μέσα μου, και επιστρέφω στα αποδυτήρια. Πώς είναι δυνατόν να μη με πάρουν; Αφού εδώ ανήκω. Το ξέρω. Και κανείς δε θα μου πει πως κάνω λάθος.

Κάθομαι σε έναν πάγκο στο τέρμα των αποδυτηρίων και προσπαθώ να κρατήσω τα δάκρυά μου. Αν κλάψω, θα είναι σαν να παραδέχομαι την ήττα μου, να ομολογώ ότι δεν πέτυχα. Ε, όχι, λοιπόν, δε θα κλάψω. Είμαι ακόμα στη Νέα Υόρκη. Έχω ακόμα τα δύο μου πόδια. Υπάρχει ακόμα ελπίδα.

Κι άλλα κορίτσια μπαίνουν στα αποδυτήρια. Μερικά έχουν κρεμασμένα μούτρα και βαδίζουν αργά, και ξέρω πως είναι εκείνα που δεν πέρασαν στον δεύτερο γύρο. Όπως κι εγώ. Αλλάζουν γρήγορα και φεύγουν χωρίς να πουν λέξη. Τα άλλα κορίτσια είναι όλο χαμόγελα και ζωντάνια. Τρέχουν γύρω γύρω στα αποδυτήρια σαν να έχουν γίνει ξαφνικά φίλες με όλες τις υπόλοιπες εκλεκτές, γελάνε και ετοιμάζονται για την επόμενη φάση.

Εγώ σκύβω προς τα μπρος με το βλέμμα στο πάτωμα. Ούτε που με προσέχουν. Είναι τόσο ευτυχημένες με την επιτυχία τους, τόσο αγχωμένες με τη δεύτερη οντισιόν, που δε νοιάζονται καθόλου για μια αποτυχημένη σαν εμένα. Πάλι κάτι δάκρυα αρχίζουν να γλείφουν τις άκρες των ματιών μου. Τιμπάω με μανία το πόδι μου για να τα συγκρατήσω, αλλά δεν τα καταφέρνω. Ακούω θήματα και ξέρω πως είναι της μισ Τέλειας που καταφτάνει μες στον θρίαμβο. Βαδίζει αγέρωχα με τα ολοκαίνουργα παπούτσια της. Σφίγγω τα δόντια λες και έτσι θα εμποδίσω την καρδιά μου να εκραγεί.

«Καλά, αλήθεια πίστευες πως θα σε πάρουν;» Η μισ Τέλεια στέκεται από πάνω μου σαν όρνιο. Την αγριοκοιτάζω, γιατί εγώ δεν τα ανέχομαι κάτι τέτοια. Ούτε τώρα ούτε ποτέ. Ποια είναι αυτή που θα μου μιλάει έτσι εμένα;

«Είσαι τελείως ψωνάρα. Περπατάς στο Γουόρεν λες και είσαι εσύ η μόνη που ξέρει χορό. Λες και παραείσαι καλή για την ταπεινή σχολή της Βίκυ» λέει. Έχει τα χέρια στη μέση.

Έχω μείνει άφωνη. Η μισ Τέλεια αποκαλεί εμένα ψωνάρα! Είναι σχεδόν αστείο, αλλά δε γελάω. Με πλησιάζει ακόμη περισσότερο.

«Νομίζεις πως είσαι κάτι ιδιαίτερο επειδή είσαι φτωχή» συνεχίζει. «Λες και αυτό σημαίνει πως αξίζεις περισσότερο να μεις στη σχολή απ' ό,τι εγώ. Μόνο και μόνο επειδή ο πατέρας σου πήγε στον πόλεμο και ο δικός μου όχι».

«Τι θες να πεις;» της λέω. Έχω καταμπερδευτεί.

«Από τη στιγμή που πάτησα το πόδι μου στο Γουόρεν, νόμιζες πως ήσουν καλύτερη από μένα. Αλλά δεν είσαι. Δεν έχεις ιδέα τι πάει να πει να είσαι μπαλαρίνα. Εγώ κάνω μαθήματα από τα τέσσερά μου. Κάθε μέρα εξασκούμε!».

«Κι εγώ εξασκούμε!» της αντιγυρίζω.

Η μισ Τέλεια θγάζει απότομα τα ολοκαίνουργα παπούτσια της. «Δείξε μου τα πόδια σου» λέει.

«Τι;»

«Κοίτα τα πόδια μου» επιμένει.

Δε θέλω να κάνω ό,τι μου λέει, αλλά δε γίνεται αλλιώς. Έχει ανεβάσει το ένα της πόδι στον πάγκο ακριβώς δίπλα μου. Είναι αηδία. Τα νύχια είναι κατάμαυρα και μελανιασμένα. Τα δαχτυλάκια είναι όλο πληγές και φουσκάλες. Και οι αρθρώσεις έχουν στραβώσει.

«Κάνω εξάσκηση κάθε μέρα μέχρι να μου ματώσουν τα πόδια. Θέλω να είμαι η καλύτερη. Δουλεύω σκληρά. Μέχρι να πέσω κάτω απ' τον πόνο, ενώ εσύ» η φωνή της σπάει

«...εσύ έρχεσαι εδώ χωρίς να έχεις κάνει τίποτα απολύτως. Και νομίζεις πως εγώ πρέπει να γυρίσω σπίτι μου». Τα μάτια της γυαλίζουν σαν να είναι έτοιμη να κλάψει. Παίρνει βαθιά ανάσα για να συγκρατηθεί. «Νομίζεις πως εγώ πρέπει να γυρίσω σπίτι μου και εσύ να μπεις στη σχολή» λέει. «Πώς είναι δυνατόν να σκέφτεσαι έστω πως αυτό είναι δίκαιο;»

Κοιτάζω το πάτωμα. Τα πόδια μου κοιτάζουν εμένα. Είναι μακριά και ολόισια, με καθαρά, υγιή νύχια. Ούτε μία μελανιά, ούτε μία φουσκάλα πουθενά. Κάνω να πω κάτι, αλλά οι λέξεις πνίγονται. Τα μάτια μου καίνε απ' τα δάκρυα που δε λένε να πέσουν. Γιατί μου τα λέει εμένα όλα αυτά; Αφού εγώ δεν μπήκα τελικά. Δεν μπορεί να χαρεί απλώς που δεν μπήκα;

«Άσε με ήσυχη». Τα λόγια διαπερνούν με δυσκολία τον κόμπο που έχει σφηνώσει στον λαιμό μου.

Η λάμψη στο βλέμμα της με καίει, νιώθω το δέρμα μου να ζεσταίνεται, να κολλάει. Η μισ Τέλεια με κοιτάζει μια τελευταία φορά, σαν να σκέφτεται πως αυτά τα κόκαλα δεν αξίζουν άλλη ματιά. Σηκώνει τους ώμους και απομακρύνεται.

Καταπίνω μήπως και απαλλαγώ από τον κόμπο στον λαιμό μου. Δεν πέρασα την οντισιόν. Έκανα τόσο ταξίδι από το Γουόρεν στη Νέα Υόρκη και τώρα πρέπει να γυρίσω πίσω. Αρχίζω να μαζεύω τα πράγματά μου, φοράω τα σταράκια μου και το φουστάνι μου πάνω από τα ρούχα του μπαλέτου. Το καλσόν και το κορμάκι με τρώνε, αλλά δεν μπορώ να τα δγάλω. Όχι ακόμα. Η Άντρια στρογγυλοκάθεται δίπλα μου. Το πρόσωπό της είναι ξαναμμένο από τον ενθουσιασμό.

«Το είδες; Πέρασα στον δεύτερο γύρο!» Προσπαθώ να της χαμογελάσω, γιατί η γιαγιά θα έλεγε πως δείχνει ανωτερότητα να χαιρόμαστε με τη χαρά του άλλου, αλλά η Άντρια βλέπει πως είμαι λυπημένη. Το χαμόγελό της σβήνει. «Μην ανησυχείς, Κέισι. Ούτε κι εγώ πέρασα στην πρώτη οντισιόν που πήγα. Θα περάσεις στην επόμενη».

Οι λέξεις στην επόμενη με καίνε σαν το ιώδιο στη φρέσκια πληγή. Δε θα υπάρξει επόμενη φορά. Αυτή εδώ ήταν η μοναδική μου ευκαιρία. Και την έχασα. Δε θα δω ποτέ την Πλατεία Τάιμς τη νύχτα, δε θα δω ποτέ το όνομά μου με φωτεινά γράμματα.

Η πόρτα των αποδυτηρίων ανοίγει, και η ψηλόλιγνη γυναίκα με το μαύρο κορμάκι μπαίνει μέσα. Όλοι γυρίζουν να την κοιτάξουν.

«Ποια από εσάς έχει το νούμερο 53;»

Η καρδιά μου χοροπηδάει. Ίσως ήρθε να πει πως έγινε λάθος. Πως έχω ήδη περάσει, γι' αυτό δε χρειάζεται να κάνω άλλη οντισιόν. Ίσως γι' αυτό δε με έβαλαν στη λίστα. Ξεροκαταπίνω, και η ελπίδα μου ξαναγυρίζει στη θέση που πάντα ήταν.

Η Άντρια με σκουντάει να σηκωθώ, και κάνω το πρώτο βήμα όσο πιο γενναία μπορώ.

«Εγώ έχω το νούμερο 53».

«Ο κύριος Μπαλανσίν θα ήθελε να σε δει» λέει η γυναίκα.

Ξαφνικά, αναρωτιέμαι αν έκανα κάτι κακό. Ίσως θύμωσε επειδή ήρθα στην οντισιόν χωρίς να έχω κάνει ούτε ένα μάθημα, αλλά και πάλι ποιος είναι αυτός που θα θυμώσει σ' εμένα; Εδώ είναι η θέση μου.

Ισιώνω την πλάτη και ακολουθώ την ψηλόλιγνη γυναίκα στον διάδρομο. Λίγο πριν περάσω την πόρτα, κοιτάζω πίσω μου. Το τελευταίο πράγμα που βλέπω είναι η Άντρια που μου χαμογελάει πλατιά και μου κάνει το σήμα της νίκης. Της χαμογελάω κι εγώ και πάω να δω τον κύριο Μπαλανσίν. Αν νομίζει πως απλώς μπορεί να με στείλει σπίτι μου, μαύρο φίδι που τον έφαγε. Δεν πέθανα εγώ στον χορό να έρθω μέχρι τη Νέα Υόρκη, για να φύγω τελικά χωρίς να το παλέψω.